

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 395/2017
18.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Предрага Ћендића из ..., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К.1132/12 од 27.10.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж.бр.61/2017 од 08.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Предрага Ћендића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К.1132/12 од 27.10.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж.бр.61/2017 од 08.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К.1132/12 од 27.10.2016. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим за кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ), за које дело им је изречена условна осуда тако што су окривљенима утврђене казне затвора у трајању од по 3-три месеца, коју неће издржати ако у време проверавања од 1-једне године не изврше ново кривично дело и обавезани су на плаћање суду, на име паушала износа од по 5.000,00 динара и трошкова кривичног поступка солидарно у износу од 12.000,00 динара, као и да солидарно надокнаде оштећеном ВВ трошкове кривичног поступка у износу од 124.500,00 динара, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Виши суд у Чачку, пресудом Кж.бр.61/2017 од 08.03.2017. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљених АА и ББ и пресуду Основног суда у Ивањици К.1132/12 од 27.10.2016. године, потврдио.

Бранилац окривљених АА и ББ, адв. Предраг Ћендић, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду којом ће усвојити захтев за заштиту законитости и укинути у целини првостепену пресуду Основног суда у Ивањици К.1132/12 од 27.10.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж.бр.61/2017 од 08.03.2017. године и предмет вратити првостепеном суду на поновну одлуку или да преиначи наведену пресуду и оптужене ослободи од одговорности.

Бранилац окривљених поднео је и допуну захтева за заштиту законитости, дана 04.05.2017. године, односно након истека законског рока од 30 дана за подношење истог (члан 485. став 4. ЗКП), рачунајући од дана достављања окривљеном побијане правноснажне пресуде (28.03.2017. године), због чега Врховни касациони суд ову неблаговремену допуну захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног није узео у разматрање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, у смислу одредбе члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених АА и ББ сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ је неоснован.

Бранилац окривљених истиче повреду закона као разлог подношења захтева за заштиту законитости против побијаних правноснажних пресуда, прописан општом одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не опредељујући при том о којој тачно повреди закона је реч, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, којом су таксативно наведене повреде закона због којих окривљени, преко браниоца, може поднети овај ванредни правни лек.

Из навода у образложењу захтева, да је повређен закон на штету окривљених, тиме што су оглашени кривим за кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези са ставом 1. КЗ јер ово дело може учинити само службено лице у вршењу службе, што као битна обележја кривичног дела у питању није наведено у изреци првостепене пресуде и да се из изреке може закључити да се ради о обичним лицима, произилази да бранилац окривљених указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по питању да ли је у погледу дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити.

Изложене навода захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд је оценио као неосноване.

Према чињеничном опису дела у изреци побијане првостепене пресуде окр. АА је „у присуству сведока ГГ полицијског службеника ПС ... легитимисао оштећеног, а потом га и привео у ПС ..., где је ... у службеним просторијама станице почео ногама да удара оштећеног, најпре по левој нози у пределу колена ..., а затим у време док је окривљени ББ боравио у суседној просторији наводно скидајући опасач ... наставио да удара оштећеног у пределу обе ноге ... више пута ударио оштећеног по глави и телу којом приликом је од једног директног и снажног ударца дошло и до напрснућа носне кости ... након чега се и окривљени ББ придружио окривљеном АА те су рукама и ногама наставили да туку оштећеног по телу ... „ па из овако описаних радњи окривљених, начина, места и околности предузимања истих, сасвим је јасно и несумњиво, иако није изричито наведено, да су окривљени критичном приликом поступали као полицајци-припадници ОУП ПС ..., дакле у својству службених лица и у вршењу службе, у оквиру које су предузете службене радње легитимисања и привођења оштећеног у полицијску станицу.

На исту повреду кривичног закона (из члана 439. тачка 2) ЗКП), бранилац окривљених указује наводима захтева да постојање лаких телесних повреда код оштећеног искључује постојање кривичног дела из члана 137. КЗ и да се евентуално ради о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ које спада у групу кривичних дела против живота и тела, док кривично дело из члана 137. КЗ спада у групу кривичних дела против слободе и права грађанина, због чега лаке телесне повреде које је задобио оштећени не могу бити конзумиране злоставом из члана 137. КЗ, како погрешно тврди другостепени суд.

И ове наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Кривично дело из члана 137. став 1. КЗ, када се врши радњом физичког злостављања, подразумева наношење неком лицу физичких патњи мањег интензитета, што уз наведену последицу тог дела може имати за последицу и лаке телесне повреде злостављаног лица. Таква последица (лака телесна повреда) која је произашла из радњи извршења и уз последицу тих радњи које чине обележја кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ, а у конкретном случају радњама окривљених примене силе према оштећеном, описаним у изреци пресуде (ударање оштећеног рукама и ногама по глави и телу), насупрот ставу браниоца окривљених, не искључује постојање кривичног дела из члана 137. став 1. КЗ, већ злостављање конзумира лаку телесну повреду, како правилно закључује и другостепени суд (страна 3 став трећи другостепене пресуде).

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених којима се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наиме да не постоје обележја кривичног дела злостављање и мучење у инкриминисаним радњама окривљених јер за постојање тог кривичног дела мора да постоји дужи временски период нечовечног поступања према пасивном субјекту, а у конкретном случају нигде у пресуди није наведено временско трајање описаног поступања окривљених. Ово из разлога што временско трајање радњи којима се извршава кривично дело у питању није услов постојања дела и дело постоји и ако је предузета само једна радња злостављања.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона на које се, неосновано, указује у захтеу за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић